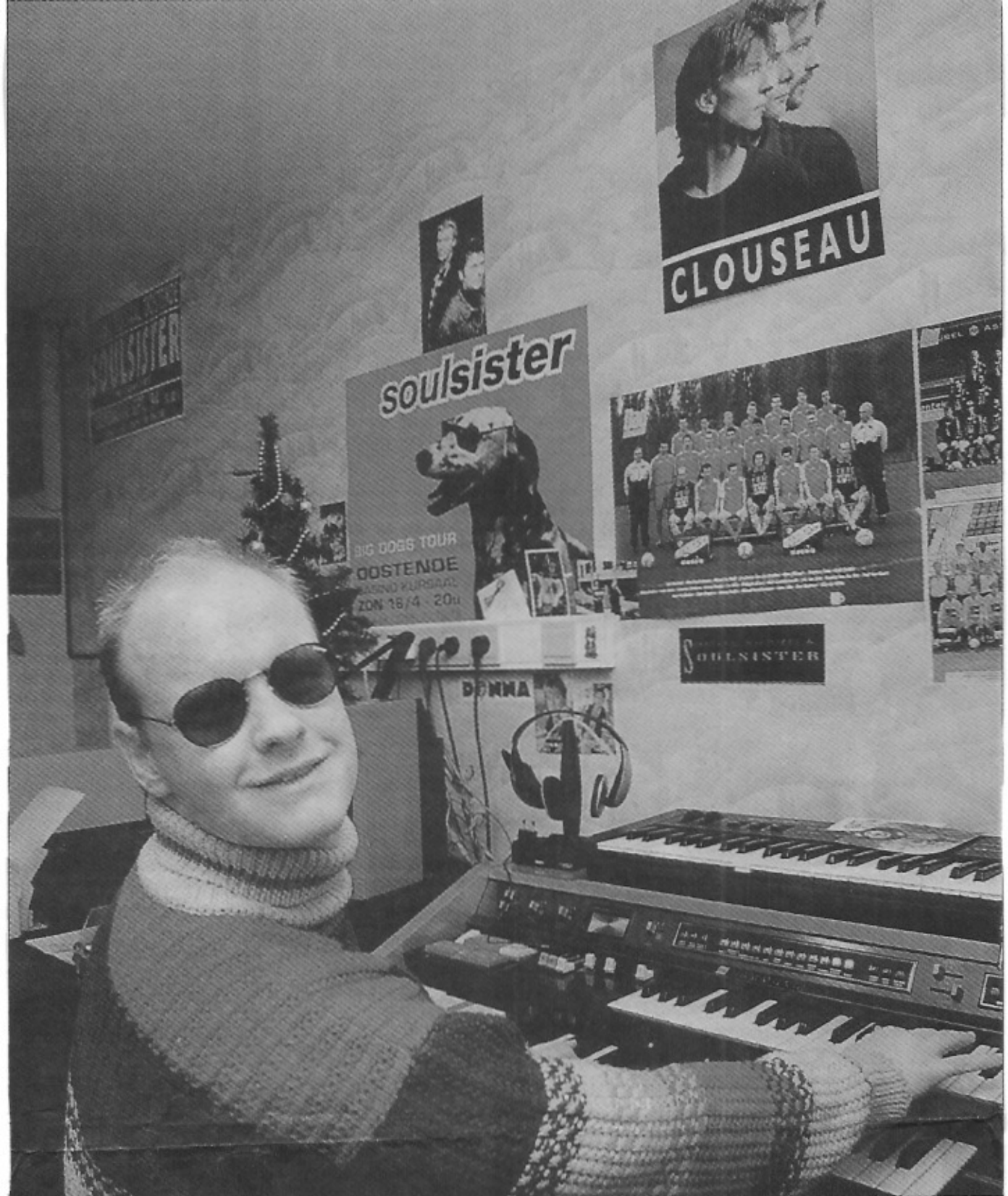

Als nacht geen dag

wordt...

Bij Christophe Hubrechtsen is het geluk eenvoudig vierdimensioneel met ma, pa en broer in de hemeltop. Labradorwifke Branca van vier met haar 40 kilogrammekes in het warmste hoekje ; vriendin Moniek uitverkorene voor Stoffelkes pralines... en de muziek als dominantste heerser over romantiek en sentiment. Zijn muziekinstrumenten, hammondorgel, Yamagasynthesizer en Roland-keyboard, staan te popelen voor Christophes bloedheetste hartenlied van Ann Christie : „Dat heet dan gelukkig zijn, 't gevoel niet alleen te zijn...”

„De dag dat ons kindje komt, worden wij — al-le-bei — jàà de rijksten ter wereld!”, zal gewis de harten van Johnny en Marie-Rose Hubrechtsen-Cordier in feestelijke laai gestoken hebben toen hun Christophe op 13 maart 1976 zijn koppeke in de wereld stak. Toen duidelijk werd dat het wicht het licht zou ontberen, kreeg smart niet de minste kans tegenover de eed van liefde harts-tochtelijk en voor altijd aan zoonlief gezworen...

Christophe Hubrechtsen is op heden 22 jaar en de aangevoerde persoon om zijn ouders te tekenen. „Mama Marie-Rose voelt heel warm aan, is vriendelijk en zacht van karakter, taterd genoegzaam kaaidialect... maar zet haar mooiste ABN-snoetje op aan de telefoon.” Omgekeerd bekent Marie-Rose veel steun aan haar Christophe te hebben: „Wanneer het aleens sneu zit, zegt hij: 't zal wel overgaan mams... We zijn twee goede vrienden.”

Steun bij vader

„Bij vader kan ik altijd terecht als het wat vierkant draait”, zegt Christophe, „als ik problemen heb en uitsnik waarom in godsnaam ik toch?, vindt pa altijd het juiste woord om zijn vintje terug zelfzekerheid in te pompen. Als ik ergens naartoe moet... en ma en pa door werk en bezigheden zijn beslommerd, vinden zij altijd hét gaatje om aan mijn wensen te voldoen.”

Wanneer we Christophe doen opmerken dat hij een liefde op zijn gezicht heeft, is zijn antwoord niet ver zoek: „Daar zullen mijn ouders wel voor een groot part tussenzitten!”, lacht hij goedig.

Toen ik klein was maakte ik graag lawaai!

Christophe is de spontaniteit zelf en gaat daarbij de waarheid nooit uit de weg: „Ik heb nooit iets kunnen ontwaren. Blind sedert mijn geboorte observeer ik vandaag een donkertere en een minder donkertere.”

— **Wat is jou vroegste herinnering?**

— **Christophe:** „Als peuter was lawaai maken mijn allerliefste bezigheid. Eens kreeg ik voor mijn sinterklaas een geluidmakend geweeetje. Gottekes toch, ik heb toen nogal wat gepifpafpoeft! Ooit hadden we op zolder een hobbelpaard waarop ik naar hartelust schommelde.”

— **Kreeg je thuis onderricht?**

— **Christophe:** „Vanaf mijn acht maanden tot mijn vierde levensjaar kwam Mie-Rose Verstraete aan huis, om mij te leren omgaan met speelgoed: betasten en commanderen van eventuele mechanismen. Iets waarmee ik altijd heel rap weg was. Vermits wij 's zomers een strandcabine hadden, leerde Mie-Rose me ook omgaan met zand.”

Taalknobbel

— **Je plechtige communie gedaan?**

— **Christophe:** „Ik heb dit gedaan in het Koninklijk Instituut Spermalie — school voor blinden, slechtzienden en doofstommen — waar ik van mijn derde tot mijn 20ste verbleef. Aldaar vond ik gelijkwaardige vrienden die vaak een fantastisch steuntje gaven: komaan Christophe, zeiden ze, trek je dat nu eens niet zo aan. Morgen kan het allemaal veel beter gaan.”

Mensen kunnen harteloos zijn

— **Wat heb je in Spermalie geleerd?**

— **Christophe:** „Vanaf de tweede kleuterklas maakten we kennis met de beginselen van het brailleschrift, dat ons werd aangeleerd op een bord met steekpareltjes. De leraar toonde ons met genoemde prikdingens aan hoe een letter in mekaar stak. Het brailleschrift — ergens permutatie met telegrafische gaatjescode — bestaat uit zes puntjes.”

— **Welke deuren opende het brailleschrift?**

— **Christophe:** „Ik kon voortaan talen aanleren en brieven schrijven. Ooit maakte ik een opstel over de hofstede

waar boer en boerin werken en tussen de vele dieren het paard als allerliefste viervoeter naar voren treedt. Vandaag spreek en schrijf ik Nederlands, Frans, Engels en heb ik een ietske weet over Duits. In mijn hart scoort Nederlands het hoogst.”

Het was een hele eer toen Christophe Hubrechtsen op vrijwilligersbasis als secretaris werd aangezocht door Licht en Liefde, een vzw die zich opentstelt voor gehandicapten, blinden en slechtzienden van Brugge en Kust. De correspondentie wordt met de computer verwerkt.

— **Zoals het meer gebeurt met lichamelijk gehandicapten, zijn het inzonder de buitenstaanders die er een sentimenteel-triestige soep van maken...**

— **Christophe:** „De buitenstaander mag inderdaad de blinde wat meer als normaal mens aanzien, in plaats van hem in een verdomhoekje te duwen. We willen gewoon weg uit die sukkelsteeg, ten einde in een gewoon gesprek als gewoon mens te worden aangesproken.”

— **Hoe dom en harteloos kunnen mensen zijn?**

— **Christophe:** „Op een dag was ik op straat en wou ik het juiste uur vragen aan een naderende mevrouw. Het mens antwoordde gewoon niet... Het gebeurde dat de gekende Oostendse vzw De Takel mij vroeg om te komen spreken over mijn blindheid. Daar vroeg

een meisje mij zomaar of ik wel gewassen was. Ik ging aanstonds in de tegenaanval en vroeg haar of zij zich wel proper had gemaakt... Omdat ik meerdere keren in mijn nog jonge leven heb moeten sterk zijn, kan ik vandaag tegen een stootje.”

— **Een dag die je wel nooit zult vergeten?**

— **Christophe:** „Toen ik drie jaar geleden afstudeerde aan het Koninklijk Instituut Spermalie en ik aan de telefoon ma en pa met fierheid kon melden, het met liefst 82% tot telefonist te hebben gebracht!”

— **Kreeg je als telefonist al een kans?**

— **Christophe:** „In het Oostendse Henri Serruysziekenhuis — waar een blinde telefonist in de centrale zit —, het Brugse AZ Sint-Jan en het Blankenbergse Fabiolaziekenhuis heb ik telkens drie weken stage gelopen. We werden daar zeer goed onthaald en bejegend.”

Muziek, oeverloos soelaas voor nietzienden

Waar kan een blinde beter zijn maatschappelijke onmacht ontvluchten, dan in het ko-

ninkrijk van de muziek. Daar worden geen prioriteiten gesteld ten overstaan van witte stok en geleide hond en worden nietzienden evenveel rechten en kansen toegezegd als eender wie. Stevie Wonder, Ray Charles, Jose Feliciano en Andrea Bocelli zijn er zowaar prinselijke voorbeelden van.

— **Muziek in het rijk van de nacht ?**

— **Christophe :** „Voor mij is muziek een van mijn beste vrienden. Ik ben er iedere dag mee bezig. Bij haar kan ik weg met blijheid en droefheid, met gedachten en wensen. Daarbij doen de jaren 50, 60 en 70 het al evengoed als de modernere 80'ers en 90'ers. Of het nu Armstrongs zo hese als ritmedronken „C'est si bon...” dan wel Elvis' „It's now or never” betreft, met hun rock en improvisatie wippen deze muzikale bonken complexenloos over het solfegemuurtje van notenbalken en maten.”

— **Wat wil je bereiken in de muziek ?**

— **Christophe :** „Ik zou rustig mijn muziekcarrière willen uitbouwen. Dat moet niet te rap gaan. We zullen wel zien wat de toekomst brengt. In ieder geval beloofde Freddy Feys van mij een goede muzikant te maken.”

— **Teken jij eens dé Freddy Feys uit**

— **Christophe :** „Dat is een man met een heel lieve, warme stem. Hij is voor mij meer dan een leermeester, het is een heel grote vriend. Hij had voordien nog nooit een blinde opgeleid.

Al dadelijk zaten we samen aan het hammondorgel. Hij leerde mij de noten en bijpassende vingerzetting. Freddy leerde me iets later de rijkheid en sluwheid van de akkoorden aan. Mijn mooiste lied ? „I just call to say I love you” van Stevie Wonder. Mooiste ritmes ? Rock and roll, boogie woogie en blues...”

Meisjes en vrouwen spreken 't mooist !

— Voor Christophe is het duidelijk : meisjes en vrouwen hebben duidelijk een mooier stemgeluid dan jongens en mannen.

— **Al eens van godendrank 'liefde' gedronken ?**

— **Christophe :** „Ik heb een vriendin die in Wetteren woont. Moniek Vandenaebel, 22 jaar, ook blind, speelt gitaar, is net als ik afgestudeerd als telefoniste... We komen goed overeen. Ze is al eens komen luisteren naar mijn muziekapparatuur. Haar zachte stem en lieve lach zeggen mij dat het een mooi meisje is. Voorlopig blijft het bij vriendschap.”

— **Zou je ooit willen trouwen ?**

— **Christophe :** „Ik kreeg ooit een zoeptje van Moniek... omdat ik haar met een doosje pralinen had vereerd...”

— **Dus... zul je nóg pralinen moeten aanbieden. Zou je met Moniekje eens een wandeling willen maken ?**

— **Christophe :** „Als zij dat wil, wel jaa !”

Wandelen in een bos is voor Christophe met heel je body overgaan in de immensiteit van goedgevoelde rust. De wandelingen met de school in het Tillegembos zijn onvergetelijk : het ritselen van de blaadjes, de reuk van het groen, het fluiten van de vogels en getierlied van koning merel !”

— **Aan gedenkwaardige opa's geen nood...**

— **Christophe :** „Roger Hubrechtsen (stierf op zijn 67ste) was mijn dooppeter en in het pré-Puis-KVGO een gouden linkse wing. Ik was gewoon zijn keppekind. Henri Cordier (ex-officier werktuigkundige aan de maalboten), die ooit het Veegeelokaal „Limbourg” op 't Hazegras openhield, is mijn opa langs moeders kant : hij gaf mij courage wanneer ik al eens met mijn hammondorgel in het Achturenhuis optrad.”

— **Ga jij niet met ma naar het voetbal ?**

— **Christophe :** „Toen Oostende vijf jaar geleden in eerste klasse speelde kreeg ik de microbe te pakken. Als blinde kom ik geen sportief genot te kort. Aan wat ik hoor kan ik aanvoelen wie er zal winnen en wie er zal verliezen. Omdat ik altijd kant horloge en dicht bij de goal sta, hoor ik aan de uitlatingen van de spelers hoe hoog hun moraal nog is...”

— **Jou mooiste wens voor 1999 ?**

— **Christophe :** „Dat ik werk zou vinden als telefonist... en het verder crescendo zou gaan met de muziek !”

Mocht niet alleen de goede fee die wens gehoord hebben... maar ook aarden met sociale inslag, die ervoor zouden kunnen zorgen dat in de kortste keren ook een blinde — maar steenlieve Christophe ! — als telefonist in aanmerking komt voor levenszinnigheid. Alvast bij voorbaat duizendvoudig merci...